

Arrest

nr. 96 656 van 7 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 27 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat B. SOENEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 april 2010 en heeft zich op 14 april 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 april 2010 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 26 juni 2012.

1.3. Op 29 juni 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 juni 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweerde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit het al Rachidieh vluchtelingenkamp in Libanon. U bent een soennitische moslim en bent tot het vierde jaar lager onderwijs naar school geweest. Begin jaren 2000 bent u lid geworden van de Fatah beweging, daarna bent u door Fatah tewerkgesteld als bewaker. Omwille van uw beroepsactiviteiten bent u in de problemen gekomen. Op een dag, begin februari 2010, probeerden vijf leden van Hamas om Mohammad Gazi te arresteren. De zoon van de man kwam naar jullie controlepost om hulp roepen. U en twee andere bewakers kregen het bevel om naar het huis te gaan en deze man te redden. Eerst hadden jullie woorden met de leden van Hamas, daarna heeft u één van hen neergeschoten. De man raakte gewond. Mohammad Gazi was gered en jullie gingen terug naar de controlepost. U sprak uw chef aan over het gebeurde en hij zei dat er geen bescherming voor u gegarandeerd kon worden gezien u iemand geraakt had met uw vuurwapen. U bent gevlucht naar een ander vluchtelingenkamp, het Al Bas kamp, en daarna bent u op 20 februari 2010 vertrokken uit Libanon.

Op 14 april 2010 diende u bij de bevoegde Belgische asieliinstanties een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een identiteitskaart, een geboorteakte, een UNRWA kaart, een brief en een kaart van Fatah, een brief van de burgemeester en kopieën van de identiteitskaarten van uw familieleden.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. In voorkomend geval zal de persoon die de bijstand of bescherming van de UNRWA genoot van rechtswege onder het Vluchtelingenverdrag vallen. Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in het Libanese vluchtelingenkamp Rachidieh en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p. 3, 13). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, moet onderzocht worden of u uw land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Vervolgens moet 1 nagegaan worden of u kunt terugkeren naar Libanon en u zich effectief opnieuw onder de bescherming kunt plaatsen of bijstand kunt krijgen van de UNRWA.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) bent u uw land van gewoonlijk verblijf niet ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en wel om onderstaande redenen.

Vooreerst schetst u een situatie die u niet nader kan verklaren aan de hand van specifieke informatie. Uw asielrelaas is dan ook erg bondig en vaag te noemen. Het steunt op vier elementen die u regelmatig herhaalde, namelijk dat de zoon van Mohammad Gazi naar de controlepost kwam, jullie zich naar het huis begaven, u een schot loste en een man verwondde en dat uw chef u zei dat hij u niet kon beschermen (CGVS, p. 18-21). U slaagt er echter niet in om de ontknoping van het gewapende conflict tussen beide groepen toe te lichten. Dit is echter zonder meer een cruciaal element in het verhaal, aangezien uw vlucht en uw asielaanvraag hierop volgden. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u moeilijk los kan komen van de reeds genoemde elementen, die de kapstok vormen van uw asielrelaas. U enkele vragen gesteld over het verloop van het conflict, lijkt u bijvoorbeeld niet te weten hoe het mogelijk was voor drie bewakers om iemand te beschermen tegen vijf gewapende Hamas leden. U gevraagd naar de precieze omstandigheden, stelde u gewoonweg dat de Hamas leden zich bekommerden om hun gewonde medestander (CGVS, p. 19). Dit is een bevreemdende verklaring. Zelfs indien één Hamas lid buiten strijd was, kan er immers van uitgegaan worden dat het conflict niet uitgedoofd was en de mannen zich niet zonder slag of stoot zouden terugtrekken. Het is dan ook niet geloofwaardig dat alle aanwezige Hamas leden het doel van hun missie vergeten zouden hebben, terwijl zij bovendien ook wisten dat ze geconfronteerd werden met gewapende tegenstanders. U daarom nogmaals een vraag hieromtrent gesteld, verklaarde u het niet te weten. U meende zelfs opeens dat u maar ‘twee’ Hamas leden gezien hebt maar dat uw kameraden zeiden dat het er vijf waren (CGVS, p. 20). Nochtans liet u eerder zeer expliciet weten dat er vijf Hamas leden waren, zonder enige toevoeging of verduidelijking dat u ze niet allemaal gezien heeft (CGVS, p. 18). Dit is dan ook een grote wijziging in uw verklaringen. De ontsnappingsroute van Mohammad Gazi, de beschermeling, is evenzeer een zwak punt in uw asielrelaas. Er kan verondersteld worden dat u nauwkeurig kan beschrijven wat er zich afspeelde op die bewuste dag in de buurt van het huis. Toch blijkt dit niet uit uw verklaringen. Meerdere vragen zijn nodig om u een beschrijving te ontlokken en dan nog, alle vragen ten spijt, keerde u steeds terug naar uw standaardverhaal (CGVS, p. 20-21). Slechts na een aantal vragen stelde u dat jullie de

man via een kleine straat weg hebben kunnen leiden. Toch werpt ook deze verklaring geen licht op de grote vraag hoe jullie de mannen van Hamas hebben kunnen afschudden. Desalniettemin is dat een hoofdzak in het verhaal en geen randgegeven. Kortom kan er gesteld worden dat u een situatie schetst waar u nagenoeg niets over kan vertellen. Uw asielrelaas kan dan ook niet geloofwaardig geacht worden.

Daarenboven werd vastgesteld dat u bitter weinig of geen informatie heeft over de sleutelfiguren in uw asielrelaas. Ten eerste, uw tegenstander in de strijd die door uw kogel verwond zou zijn geraakt, Marwan Qasim. Hij is volgens u een lid van Hamas (CGVS, p. 13). U heeft geen informatie over zijn activiteiten voor Hamas en u weet evenmin wat er na het 'incident' met de man gebeurd is. U stelde dat het niet 'logisch' is dat u informatie zou moeten verzamelen over het slachtoffer, maar u zou later in het al Bas kamp wel gehoord hebben dat hij het goed stelt (CGVS, p. 12-13). Die redenering dat u het niet logisch vindt zich te informeren houdt niet helemaal steek. Van een persoon die asiel aanvraagt kan worden verwacht dat deze de nodige inspanningen doet om zich te informeren omtrent zijn huidig vervolgingsrisico en wat er zou kunnen gebeuren in geval van terugkeer. Aangezien uw ouders bovendien nog in het kamp verblijven, lijkt het niet uitzonderlijk dat u zich vergewist van de dreiging die van de man uitgaat (CGVS, p. 12). Uw laconieke houding kan dan ook niet overtuigen. Ten tweede is het u ontgaan wat er gebeurd is met de twee andere bewakers die betrokken waren bij de reddingsoperatie. Er kan verondersteld worden dat de Hamas leden ook hun activiteiten op die dag niet op prijs stelden. U dan ook vragen gesteld over deze collega's, legde u een even grote desinteresse aan de dag. U heeft er niets meer over gehoord en u heeft er ook nooit zelf vragen over gesteld (CGVS, p. 18-19). Ook deze keer is uw apatische houding niet overtuigend. U stelt luidop de vraag waarom u zich zou moeten inspannen om iets over deze mannen te weten te komen (CGVS, p. 19). Deze verklaringen zijn ronduit verbazingwekkend. Uw compagnons in de reddingsoperatie zijn immers personen die zich in eenzelfde situatie bevonden. Hun handel en wandel in de voorbije jaren is richtinggevend wat betreft ook de door u beweerde vrees voor Hamas. Blijkbaar laat dit u koud, wat nogmaals de door u beweerde vrees ondergraaft. Uw versie van de feiten kan dan ook geenszins overtuigen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een identiteitskaart, een geboorteakte, een UNRWA kaart, een brief en een kaart van Fatah, een brief van de burgemeester en kopieën van de identiteitskaarten van uw familieleden.

Wat betreft de documenten die betrekking hebben op uw identiteit, deze van uw familie en uw UNRWA kaart dient opgemerkt dat deze stukken betrekking hebben op uw identiteit en afkomst, gegevens die 2 hier niet ter discussie staan. Wat betreft uw lidkaart van Fatah dient opgemerkt dat deze vermeldt dat u 'soldaat' bent op datum van 1 maart 2000, niets meer en niets minder. Het gegeven dat u in 2000 lid was van Fatah wordt door ons op zich niet betwist. De brief die u voorlegde van de burgemeester heeft louter betrekking op uw afkomst, een gegeven dat zoals gezegd niet door ons wordt betwist. De brief die door Fatah werd opgesteld is ter uwen behoeve opgesteld en heeft geen objectieve bewijswaarde en kan derhalve uw asielrelaas niet ondersteunen.

Bovenstaande vaststellingen wijzen er op dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt voorts dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Political Affairs and Refugees) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat bij het bekomen van de benodigde reisdocumenten beroep kan gedaan worden op de Libanese ambassade in Brussel. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een identiteitskaart (zie documenten groene map). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Daar blijkt dat u geen elementen heeft aangebracht die er op kunnen wijzen dat u in Libanon vervolging in vluchtelingrechtelijke zin riskeert, en er bovendien is vastgesteld dat UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren naar Libanon, is het CGVS van oordeel dat er geen obstakels bestaan die kunnen verhinderen dat u kunt terugkeren naar Libanon en er zich opnieuw onder de bescherming zou kunnen plaatsen of bijstand zou kunnen genieten van de UNRWA. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien u de door u aangehaalde motieven niet aannemelijk hebt gemaakt, de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motivering en de zorgvuldigheidsverplichting, voert verzoeker onder verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 37 912 van 29 januari 2010) aan dat hij niet akkoord kan gaan met de motivering van de bestreden beslissing vermits de commissaris-generaal zich baseert op algemene informatie, wat de terugkeer naar Libanon betreft voor verzoeker, zonder zijn individuele situatie te onderzoeken. Verzoeker vervolgt dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon schrijnend is en ondersteunt zijn argument met algemene informatie toegevoegd aan het verzoekschrift. Tot slot stelt verzoeker dat zijn verklaringen geenszins vaag zijn en onderneemt hij een poging om de verschillende motieven te weerleggen.

Bij het verzoekschrift worden volgende stukken gevoegd: 3 artikels over de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn asielaanvraag erg bondig en vaag is, (ii) hij bitter weinig of geen informatie heeft over de sleutelfiguren in zijn asielrelaas, zoals wordt toegelicht, en (iii) uit informatie blijkt dat de Libanese autoriteiten reisdocumenten uitreiken aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij de DAPR geregistreerd zijn.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.5. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.6. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1 D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.7. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, staan de identiteit van verzoeker en zijn herkomst uit het vluchtelingenkamp Rachidieh niet ter discussie. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag op hem van toepassing is.

2.8. De Raad merkt op dat het Europese Hof van Justitie recent naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk heeft gesteld dat het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49).

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag. Het Europese Hof van Justitie stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.9.1. Verzoeker betwist dat zijn relaas van de feiten, waarvoor hij zijn land van herkomst zou zijn ontvlucht vaag is. Hij herhaalt deels zijn verklaring, zoals genoteerd in het gehoorverslag, en stelt dat alles in een korte tijdsperiode gebeurde en hij niet meer details kan beantwoorden.

2.9.2. Verzoeker kan niet worden gevolgd. In de eerste plaats citeert verzoeker in het verzoekschrift zijn verklaring betreffende de reden waarom de Sjeik van Hamas en de vader van de overleden jongen problemen met elkaar kregen, dit is echter niet de aanleiding van zijn vertrek aangezien verzoeker dienaangaande tijdens het gehoor duidelijk stelt dat hij niet aanwezig was op de begrafenisplechtigheid waar het dispuut tussen de Sjeik van Hamas en de vader van de overleden jongen begon: *“(…) Ik weet het niet, ik was zelf niet aanwezig”* (gehoor, p. 16).

2.9.3. De voorgehouden aanleiding van zijn vlucht is het feit dat een paar dagen na het dispuut tussen de Sheik van Hamas en de vader van de overleden jongen, Hamas een poging ondernam om de vader aan te houden bij hem thuis. Volgens verzoeker werden leden van Fatah verwittigd door een andere zoon en ging hij, samen met een aantal collega's naar het huis, waar er woorden vielen met de leden van Hamas. Daarna schoot verzoeker op iemand van Hamas, keerden ze terug naar hun post, zei zijn chef dat hij niet kon beschermd worden en vluchtte hij naar een ander kamp (gehoor, p. 15).

Het relaas is niet alleen vaag het is ook weinig doorleefd. Volgens verzoeker werkte hij immers voor Fatah en kreeg hij een salaris (gehoor, p. 3). Verzoeker verduidelijkt dat hij bewaker was, niet als de politie *“maar echt zoals het leger”* (gehoor, p. 3). Deze functie zou verzoeker al enige jaren hebben uitgeoefend (gehoor, p. 5). De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker als bewaker in dienst van Fatah sinds enige jaren op een vrij coherente wijze zijn functie moet kunnen toelichten en de problemen binnen het kamp moet kunnen duiden, wat niet het geval is. Zo leest de Raad in het gehoorverslag het volgende: *“Vertel eens over uw werk als bewaker. In het vluchtelingenkamp zelf hadden we een plaats*

en die plaats moet bewaakt worden. Soms moet ik twee dagen thuis blijven en de rest daar. Vertel eens in detail over uw werk. Ik laat u vertellen en ik luister. Dus, ja, ik was lid van de Fatah beweging als soldaat en Fatah had verschillende checkpoints of militaire posten en ik was een bewaker binnen het vluchtelingenkamp. Vertel me daar meer over. Ja de rest heb ik niets toe te voegen. Zoals u weet, de doelstelling van Fatah is om vrede sfeer te creëren en de terugkeer van de Palestijnen naar ons land te garanderen. Laten we het nu specifiek hebben over uw werk, vertel daar eens over. Dus ja, wat moet ik u vertellen, de Fatah beweging, ik werkte als soldaat en als bewaker, dus binnen het vluchtelingenkamp hadden we een polst, geen militaire basis, een gewoon huis en we moeten dat huis bewaken. Vertel mij daar meer over. Dat was het, heb ik niets aan toe te voegen. (...) Dus ja, ik was gewoon twee dagen aanwezig in die post, opruimen en kuisen, dat was het. (...)" (gehoor, p. 4-5). De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker maar zeer vaag en algemeen een beschrijving kan geven van de job als bewaker die hij zou hebben uitgevoerd sinds 2000, waardoor de nodige vraagtekens dienen gesteld te worden bij zijn beweerde profiel. Deze eerste vaststelling ondermijnt verzoekers voorgehouden profiel als bewaker voor Fatah.

Dit profiel wordt verder ondermijnt door de vaststelling dat verzoekers beschrijving van de veiligheidstoestand in het kamp zwaar ondermaats is. Zo stelt hij het volgende: " (...) Er zijn toch vaak ernstige problemen tussen Fatah en Hamas, waarom bemiddelen ze dan niet? Ja, iedere partij beschouwt dat hij de macht heeft, dus als he macht hebt dan botsen ze, ze zeggen ik ben jouw god. Er gebeuren vaker problemen tussen Fatah en Hamas, vertel me over ernstige problemen tussen de twee in het verleden. Ja bijvoorbeeld over een plaats te vinden om de portretten van de leider van Fatah of Sheik Iyasin, om een plaats te vinden, dat is een simpel probleem met een oplossing, maar de rest van de problemen was moeilijk. De vraag was, vertel mij over vroegere ernstige problemen tussen Fatah en Hamas en wat er toen gebeurde? Ja, grote problemen die werden, dat gebeurd niet. Die worden nooit opgelost, dus altijd hamas had altijd invloed op hun aanhangers, voor echte grote problemen waren er geen oplossingen. Vertel eens over ernstige problemen tussen Hamas en Fatah die gebeurd zijn in het verleden? Voorbeelden? Ja, vroeger vond een probleem plaats tussen twee families, A.A. en familie A.As. en iedere familie waren aanhangers, eentje pro fatah en de andere pro hamas. Dat was het. Wat is er toen gebeurd? Ja, ik heb geen idee over het probleem maar die families waren aanhangers en de andere van Hamas. Dat is alles wat ik weet. Dat was een ernstig probleem? Niet echt maar tja. Vertel eens over een ernstig probleem? Ik kan niets verzinnen. (...) Zijn er nog andere incidenten geweest waarbij bewakers iemand raakten met een wapen? Ik weet het niet, verder heb ik niets gehoord behalve het incident tussen A.A. en A.As." (gehoor, p. 8-9-17). Verzoekers verklaringen zijn zelfs na verschillende vragen zo vaag dat de Raad van oordeel is dat hij zijn profiel als bewaker niet aantoot.

Voorts is het niet aannemelijk dat een bewaker in dienst van Fatah in het vluchtelingenkamp door zijn eigen beweging niet in bescherming zou worden genomen ingeval van problemen met Hamas of wanneer in de uitvoering van zijn functie een incident plaatsvindt waarbij een medebewoner van het kamp, al dan niet van Hamas, wordt verwond of gedood. Verzoeker stelt immers zelf "Bijvoorbeeld, ik behoor tot Fatah en dan gaat Fatah me verdedigen (...) Als je behoort tot een van hen, die groeperingen gaan dan bemiddelen. (...)" (gehoor, p. 8). Dat hij dan later tijdens het gehoor beweert dat er voor hem geen beschermingsmogelijkheden waren is niet aannemelijk. Het is dan ook niet geloofwaardig dat er voor een bewaker geen andere optie over is dan onmiddellijk te vluchten naar een ander kamp en het land te verlaten. Indien, het hele relaas van verzoeker op enige waarheid zou steunen kan bovendien redelijkerwijs aangenomen worden dat indien hij als bewaker – in de mate daar nog enig geloof aan gehecht kan worden – een kampbewoner verwond, hij op de hoogte zou zijn van de precieze verwondingen en de gevolgen die deze aanvaring zou hebben gehad tussen Fatah en Hamas in het kamp. Dat verzoeker niet eens de moeite heeft genomen zich te informeren ondermijnt zijn hele relaas finaal (gehoor, p. 11-12-13-19). De Raad is dan ook van oordeel dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan het door verzoeker opgediste relaas en de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten van Hamas. Uit wat voorafgaat blijkt dat niet werd aangetoond dat verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten.

In de mate verzoeker twee documenten neerlegt ten bewijze van het feit dat hij bij Fatah tewerkgesteld is als soldaat en problemen kent met Hamas (adm. doss., stuk 19 Documenten) wijst de Raad erop dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

2.10. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt uit de Subject Related Briefing “Libanon”, “Terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon” van 27/5/2011, toegevoegd aan het administratief dossier, dat aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Libanese autoriteiten) geregistreerd zijn, wat bij verzoeker het geval is (stuk 19, Documenten, vluchtelingenkaart DAPR, UNRWA ‘registration card’, geboorteakte en documenten betreffende de familieleden), reisdocumenten worden uitgereikt, dat deze zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent (stuk 26, Landeninformatie, SRB, Libanon – Terugkeermogelijkheid van Palestijnen naar Libanon, 27 mei 2011). Met de blote bewering in het verzoekschrift dat de praktijk aantoont dat vele Palestijnen er niet in slagen om een reisdocument te bekomen, toont verzoeker, die niet betwist in het bezit te zijn van UNRWA en DAPR documenten, niet aan dat de informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verkeerd is of dat zij uit deze informatie, die steunt op verschillende bronnen, de verkeerde conclusies heeft getrokken.

2.11. Verzoeker verwijst naar de schrijvende algemene situatie van de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon en citeert uit ‘Factsheet – Palestijnse vluchtelingen in Libanon’, Mijn Thuis Palestina, d.d. 11 juni 2011, een ‘Reisverslag Libanon, 27/01/11 – 3/02/11’, Stichting Mijn Thuis en ‘Bezoek aan twee Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon’, De Wereld Morgen, d.d. 31 augustus 2011. De ‘Operational Guidance Note Lebanon’ (Home Office) van 10 juni 2009 is aan het administratief dossier toegevoegd (adm. doss., stuk 8).

De Raad stelt vooreerst vast dat de informatie niet concreet het vluchtelingenkamp ‘Rachidieh’ betreft. Niettegenstaande deze vaststelling kan worden aangenomen, gelet op de ‘Factsheet’, dat ook in voornoemd vluchtelingenkamp de algemene situatie en de leefomstandigheden precair zijn. In de ‘Operational Guidance Note Lebanon’ van 10 juni 2009 leest de Raad op p. 18, nummer 3.10.13, dat wordt geconcludeerd dat de slechte toestand in de kampen in Libanon niet van die aard is dat er sprake is van vervolging of dat er een inbreuk is op mensenrechten. In casu blijkt dat verzoeker en zijn familie in het bezit zijn van identiteitsdocumenten voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon, verzoeker heeft schoolgelopen, weliswaar maar tot klas vier, lager onderwijs, maar uit niets blijkt dat er geen mogelijkheid was om verder te studeren in de schoolopleiding georganiseerd door UNRWA, verzoeker stelt dat hij niet mocht werken en daarom lid geworden is van de PLO/Fatah (gehoor, p. 4), hij vervolgt dat zijn vader een stuk grond had in het vluchtelingenkamp en geld gespaard had en dat ook hij geld gespaard had zodat kan aangenomen worden dat verzoeker tewerkgesteld was (gehoor, p. 5). Nergens maakt verzoeker melding van concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische aard in zijn hoofde die er toe geleid hebben dat hij het land van herkomst diende te verlaten. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

In de mate verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar het arrest nr. 37 912 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 januari 2010, dient opgemerkt te worden dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben. Voorts wijst de Raad erop dat iedere asielaanvraag individueel wordt onderzocht en beoordeeld wordt op de eigen merites.

2.12. Verzoeker voert aan dat geen rekening werd gehouden met de algemene situatie van de Palestijnen in Libanon en stelt dat een Palestijns vluchteling in een Libanees vluchtelingenkamp een reëel risico op ernstige schade loopt zonder dat hij dat individueel moet aantonen. Verzoeker kan niet worden gevolgd. Het is immers de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker moet dus aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van vroeger gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Gelet op het ongeloofwaardig karakter van de door verzoeker aangevoerde situatie van ernstige onveiligheid, kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van vroeger gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Hij toont ook niet met concrete elementen aan dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade.

Uit de door hem aangebrachte algemene informatie en de hogervermelde informatie toegevoegd aan het administratief dossier kan voorts niet worden afgeleid dat er in Libanon of in de plaats Saida waar

verzoeker vandaan komt een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in zijn land van vroeger gewoonlijk verblijf een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.13. Gelet op het feit dat niet werd aangetoond dat verzoeker zich omwille van omstandigheden buiten zijn wil aan de bescherming van de UNRWA heeft onttrokken en dat evenmin werd aangetoond dat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar het mandaatgebied zodat hij opnieuw de bescherming van UNRWA kan genieten, dient verzoeker in toepassing van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag van de vluchtelingenstatus te worden uitgesloten.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS